

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν τί ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.— Νὰ ξεραθῆς, γουροῦνι,
γιατί μ' αὐτὸ τὸ ξέρω σου μοῦ μπαίνει 'στὸ ρουθοῦνι.
Π.—'Αλλὰ γιατί, βρὲ ἀδελφέ, νὰ μὲ παραγνωρίζεις;
καὶ ἂν μὲν ἔπταισα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ βρίζεις;
Φ.—Καὶ δὲν εἰξεύρεις, τενεκέ, ἀπὸ πηγὴν καμμίαν
πὼς 'πῆραν τὸν Καλογερῆν ὡς Κεντρικὸν Ταμίαν,
κι' ὁ κύριος Καλογερῆς ἡμέρα νύκτα τρέχει
κι' εὐρίσκει περισσεύματα καὶ τελεσιμὸ δὲν ἔχει;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, πὼς ὄσα μιλιούνια
'στοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου μας 'βρεθῆκαν τὰ καντούνια
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔκρυψε, βρὲ χάχα,
καὶ εἶπε πὼς τὰ ἔκρυψε ὁ Ξηνταράκος τάχα;
Καὶ πὼς λοιπὸν; ἀληθινὰ δὲν ξέρεις, βρὲ χαϊδάνι,
πὼς ὄσα ἐσουφρώθησαν ἐκ μέρους τοῦ Βλαχάνη
τὰ 'πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ ὄχι ὁ Βλαχάνης,
καθὰ μ' ἐπληροφόρησε ὁ πρῶτος Δεληγγιάννης;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς ὁ μεγάλος Θεοδωρῆς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
καθ' ὑψηλὴν συμπάθειαν καὶ φιλικὸν καθήκον
'στοῦ Ξηνταράκου τοῦ γνωστοῦ προσέδραμε τὸν οἶκον
κι' ὀλίγου δεῖν νὰ συλληφθῆ ὑπὸ χωροφυλάκων
καὶ ν' ἀπαχθῆ 'στὰς φυλακὰς μ' αὐτὸν τὸν Ξηνταράκον;
Καὶ ἀγνοεῖς πὼς λέγονται σπουδαῖα ὀλοένα
γιὰ τὰ ἑκατομμύρια ἐκεῖνα τὰ κρυμμένα,
κι' οἱ μὲ κι' οἱ δὲ νυχθημερὸν ἐργάζονται ἀτρύτως
καὶ σ' ὄλους μας χρειάζεται τῆς 'Αριάδνης μίτος
κι' ἓνα κοντύλι, Περικλῆ, καὶ νοῦς 'Ομηρικὸς
νὰ 'πῆ τὰ πάντα καθαρὰ καὶ περιστατικῶς;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς ἔφυγεν ὁ βασιλεύς μετὰ τῆς βασιλίσσης
σάν ἔμαθε πὼς μὲ αὐτὸν τὸν νέον θησαυρὸν μας
ἔδεσαμεν, βρὲ Περικλῆ, καλὰ τὸν γαιῖδαρόν μας,
κι' ἐπῆγε τὸν ἀέρα τοῦ 'στὴν Κέρκυρα νὰ πάρῃ
καὶ ὄλ' ἡ Κέρκυρα γι' αὐτὸ 'σηκώθη 'στὸ ποδάρι;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις ὁ ντουνηῆς πὼς εἶναι ἄνω κάτω,
πὼς τὸ Ταμεῖον μὲ παρὰ εὐρίσκεται γεμάτο,
πὼς βρίσκονται παντοῦ χωσιαῖς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσαις,
πὼς μᾶς γεννοῦν κι' οἱ πετεινοὶ ὡσάν νὰ εἶναι κλώσσαις,
πὼς τώρα εἶναι ὁ καθεὶς ἐλεύθερος νὰ κλέβῃ,
καὶ νέος περιμένεται Μεσσίας νὰ κατέβῃ
γιὰ νὰ φωνάξῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς πεινασμένους σκύλους:
«ἀμήν, σὰς λέγω, ἀδελφοί, νὰ κλέπτετε ἀλλήλους;»
Καὶ δὲν θὰ ξέρῃς, μασκαρᾶ, καὶ θ' ἀγνοῆς βεβαίως
πὼς ἓνα εἶχε τρίβωνα ὁ Νώντας ὁ Θηβαῖος,
καὶ δταν τοῦτον εἶδε 'στὴν πλύστρα γιὰ μπουγάδα

ἐκάθητο 'στὴν πόρτα τοῦ κι' ἐμάζευε 'λιγακάδα.
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς σὺ ἂν δύο τρίβωνα 'στὸν κόσμον ἀποκτήσης
πρέπει καὶ τρίτον 'γρήγορα νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι,
γιατί καὶ σὺ τὸ ἐννοεῖς κι' ὁ κόσμος ὄλος ξέρει
πὼς μ' ἓνα μόνον τρίβωνα δὲν ζῆς εἰς τὴν 'Ελλάδα,
διότι ἂν καμμιά φορά τὸν δώσης 'στὴν μπουγάδα,
ἢ ἂν καμπόσοι δανεικὸ ποτέ σου τὸν γυρέψουν,
εἶναι πολὺ ἀμφίβολον ἂν σοῦ τὸν ἐπιστρέψουν;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς ἂν καθὼς τὸν Κάτωνα ποτέ σου καταντήσης
καὶ εἰς τὸν κόσμον φαίνεσαι τῆς ἀρετῆς καθρέπτῃς,
ἀλλ' ὅταν δμως δὲν 'μπορῆς νὰ εἶσαι 'λίγο κλέπτῃς,
ἢ δόξα σου καὶ ἢ τιμὴ διὰ παντὸς ἐτάφη
καὶ 'στὸ παπούτσι τοῦ καθεὶς ξυπόλυτος σὲ γράφει,
κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι πᾶν μαζί, ἐσὺ πηγαίνεις μόνος,
καὶ τρώγεις πέτραις μοναχὰ καθὼς ὁ πάλαι Κρόνος
καὶ πότε μίγαις μπόλικαις σάν τὴν ἀράχνη χάβεις
καὶ δὲν σ' ἀφίνει κι' ὁ παππᾶς νὰ πᾶς νὰ μεταλάβῃς.
Κι' ἂν τῆς κλοπῆς τὴν ἀρετὴν δὲν ἔχῃς, βαγαπόντη,
θὰ εἶσαι μὲν ἐνάρετος καὶ τίμιος τῶνόντι,
θὰ λείπη δμως πάντοτε ἀπὸ τὸν Περικλέτον
ἢ οὐσιώδης ἀρετὴ τῶν ἄλλων ἐναρέτων.
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς ἂν κανένα τάλαντον ποτέ σου ἀποκτήσης,
ποτέ 'στὴν χρῆσιν τὴν κοινὴν δὲν πρέπει νὰ τὸ ρίπτῃς,
ἀλλὰ ὀφείλεις εἰς τὴν γῆν βαθέως νὰ τὸ κρύπτῃς
μακρὰν ἐκάστου βλέμματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου
καθὼς ὁ δούλος, Περικλῆ, ὁ τοῦ Εὐδαγγελίου,
διότι κι' ὁ παρὰς γεννᾷ καὶ ὁ παρὰς φυτρώνει
κι' ὁ ἀργυρὸς μὲ τὸν χρυσὸν θαρρεῖς πὼς ζευγαρόνει,
ὀπόταν δὲ ἀνασκαφῆ τῆς κρύπτῃς σου ὁ λάκκος
θὰ εὖρης περισσεύματα καθὼς ὁ Ξηνταράκος;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς, ἐπίσης,
πὼς ἂν τὴν πόρτα κανενὸς καμμιά φορά κτυπήσης
δὲν θὰ σ' ἀνοίγουν οἱ ἐντὸς κι' ἀπ' ἔξω σὺ θὰ ρέψῃς
γιατί θὰ ξέρουν πὼς δὲν πᾶς 'στὸ σπῆτι των νὰ κλέψῃς;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, μασκαρᾶ, καὶ ἀγνοεῖς ἐπίσης
πὼς τίποτα ἐκ τῆς τιμῆς δὲν πρέπει νὰ ἐλπῆς
πὼς σὺ σάν ρέγκα θὰ γενῆς κι' οἱ ἄλλοι σάν μανάρι,
πὼς τώρα τῆς κολοφωτῆς δὲν πέρνουν γιὰ φανάρι,
πὼς ὄσοι δὲν ἐσουφρώσαν εἰν' ἔτοιμοι νὰ φύγουν,
πὼς μόνον 'στοὺς μὴ κλέπτοντας ἢ φυλακαῖς θάνοῦν,
τοῦ δὲ Τσιγγροῦ ἢ φυλακῆ καὶ τὸ Φρενοκομεῖον
θὰ γίνουν ἐντευκτήρια καὶ κέντρα τῶν τιμῶν;
Αὐτὰ νὰ ξέρῃς ἔπρεπε, κι' ἂν θέλεις νὰ γλυτώσης
γιὰ σῆκω τὰ ξεράδια σου νὰ μὲ ξυλοφορτώσης.
Π.—'Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα καὶ μὲ τὰ δῶδ μου χέρια,
γιατί καὶ πάλι τὰ παληὰ μοῦ ἀνοιξες τεφτέρια.

Καὶ ὁ Ρωμῆος εἰς γνῶσιν θὰ φέρῃ τῶν κυρίων
πὼς ὁποιος γιὰ ταυγά του καλὴ μπογιὰ ζητήσῃ
εἰς τῶν 'Εφημερίδων θὰ βρῆ τὸ Πρακτορεῖον,
κι' ἄς τρέξῃ ν' ἀγοράσῃ χωρὶς στιγμὴ ν' ἀργήσῃ.
Πρῶτη μπογιὰ τοῦ κόσμου, ἀληθινὸ κρεμμέζι,
ποῦ μὰ χαρὰ θὰ εἶναι σὲ καθενὸς τραπέζι.